

Στήνετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ὡς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλον. γ'. Β' 15.

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΥΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 23 Ἰανουαρίου 1956 (Π.Ο.Η.)
"Ετος ΙΑ'. Ἀριθ. 226 — Τιμὴ Φύλλου Δοχ. 1

Γραφεῖα : Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθῆναι
Τηλέφ. 26.752

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30

Ἐξωτερικοῦ: Ἑξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΣΤΩΜΕΝ ΚΑΛΩΣ ΣΤΩΜΕΝ ΜΕΤΑ ΦΟΒΟΥ

Τὴν προσεχῇ ἐβδομάδα συγκαλεῖται εἰς Ἀθῆνας ἡ πρώτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀειμνήστου Ποιμενάρχου μας Γενικὴ Συνέλευσις τῶν μελῶν τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. Τὸ γεγονός αὐτὸ διαφεύγει τῶν ὀρίων μιᾶς σωματειακῆς ὑποθέσεως καὶ προσλαμβάνει τὰς διαστάσεις ἐνὸς πανελληνίου γεγονότος. Δὲν εἶναι ὑπερβολὴ τὸ τοιοῦτον, διότι αἱ σημεριναὶ συνθηकाί, ὅφ' ὧς τελεῖ ἡ χώρα ἡμῶν εἶναι πᾶν ἄλλο ἢ εὐχάριστοι. Ἐκκλησιαστικὴ ἀδιαφορία, τεινύουσα νὰ ἐκπροτεστηνίσῃ τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἡθικὴ καὶ κοινωνικὴ ἐξαθλίωσις μαστίζουσα τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν καὶ ἀπειλοῦσα αὐτὰ ταῦτα τὰ ἥθη, συνθέτουν μίαν ἐπικίνδυνον πραγματικότητα, μέσα εἰς τὴν ὅποیان κινούμεθα.

Πιστεύομεν λοιπόν, ὅτι εἰς τὴν θλιβεράν αὐτὴν πραγματικότητα, εἰς τὴν φρενιτιώδη αὐτὴν ἀποχαλίνωσιν τὸ συντηρητικὸν κίνημα τῆς Ἐκκλησίας μας, τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ἀποτελεῖ ἱστορικὴν ἀνάγκην καὶ χρυσὴν ἐλπίδα, τοῦλάχιστον δι' ὅσους ἔχουν τὴν τιμὴν νὰ μάχωνται ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς πολεμουμένης Ὁρθοδοξίας.

Μία ἀντιπροσωπευτικὴ λοιπὸν ὀργάνωσις τοῦ κινήματος αὐτοῦ, μία δύναμις τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι καὶ ἡ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Εἶναι ἀντικείμενον πανελληνίου σεβασμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀκρόπολις ἀκοιμήτων φρευνῶν ἐν μέσαις Ἀθῆναις. Ἡ ἀποστολὴ τῆς εἶναι πολλαπλῇ. Κυρίως ὅμως καλεῖται νὰ ἀξιοποιῇ τὸν ἀγῶνά μας καὶ νὰ τὸν προβάλῃ εἰς τὴν Κοινωνίαν ὡς δύναμιν θρησκευτικὴν καὶ κοινωνικὴν μεγάλης ὁλκῆς.

Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον καὶ ἡ προσεχῆς Γενικὴ Συνέλευσις τῶν μελῶν τῆς εἶναι γεγονός ὑψίστης σπουδαιότητος. Ἡ σπουδαιότης αὐτὴ πρέπει νὰ διεγείρῃ τὸ συναίσθημα τῆς

εὐθύνης εἰς τὰ μέλη καὶ τὴν Διοίκησιν τῆς Ὁργανώσεως.

Ἡ εὐθύνη ὧν εἶναι τεραστία. Ἡ εὐθύνη λοιπὸν αὐτῇ, ἀναφερομένη κυρίως εἰς τὴν ἀπρόσκοπτον ἀποστολὴν τῆς Ὁργανώσεως εἰς τὸ μέλλον, ἐπιβάλλει ἕνα ἀντικειμενικὸν στάθμισμα ἱκανοτήτων καὶ δυνατότητων. Ἡ ἀπλὴ φιλοδοξία νὰ ἐξυπηρετῶμεν τὸν ἀγῶνα, πέραν τῆς συγκινητικῆς τῆς περιοχῆς, οὐδεμίαν πρακτικὴν ἀξίαν ἔχει. Τὸ ζητούμενον κατὰ τὰς σημερινὰς στιγμὰς εἶναι εὐρὺ πρόγραμμα δράσεως διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν ἀντιξοοτήτων, στενωτάτῃ καὶ εὐκρινεῖς συνεργασία μετὰ τοῦ κλήρου καὶ πρὸ παντὸς ρεαλιστικῇ δεξιότητι νὰ ἐκμεταλλευθῶμεν ὑπὲρ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν υποθέσεως, ὅλας τὰς παρουσιαζομένας εὐνοϊκὰς συνθήκας.

Ἡ ὑπὸ τὸν ἐξαίρετον Πρόεδρον κ. Δημ. Κυριακόπουλον, ἄνδρα ἐγνωσμένου ζήλου, Διοκῆσις τῆς ΠΘΕΟΚ ἐπετέλεσε ἀναμφισβητήτως τὸ καθήκον τῆς καὶ πρὸ τῆς λογοδοσίας τῆς ἀκόμη δυνάμεθα νὰ συγχαρῶμεν τοὺς κ.κ. Συμβούλους, ἀποβλέποντες κυρίως εἰς τὰ ἐλαττήρια τῶν πράξεων τῶν, τὰ ὅποια πιστεύομεν εὐκρινέως.

Καλὸν ὅμως θὰ εἶναι νὰ ἀνακουφισθῇ ἡ παροῦσα Διοίκησις ἀπὸ τὸ βάρος τῶν εὐθυνῶν τῆς καὶ νὰ δοθῇ εὐκαιρία καὶ εἰς ἄλλους νὰ προσφέρωσι τὰς ὑπηρεσίας τῶν. Ἀλλωστε ἡ ἐναλλαγὴ τῶν ἀγωνιστικῶν δυνάμεων ἀποτελεῖ ἀξίωμα μαχητικόν, τὸ ὅποιον χωρὶς νὰ προσβάλλῃ τοὺς ἀπερχομένους ἢ νὰ ὑπερτονίζῃ τὴν ἀξίαν τῶν προσερχομένων, ἐξυπηρετεῖ τὴν νικηφόρον διεξαγωγὴν τοῦ ἀγῶνος. Αὐτὸ συμβαίνει μὲ τὰς στρατιωτικὰς ἐφεδρεῖας ἐν ὥρᾳ μάχης, μὲ τὴν ἀντικατάστασιν τῶν Ἀρχιερέ-

ων κατὰ τὰς συνοδικὰς περιόδους κλπ.

Αὐτὴ ἡ ἀρχὴ πρέπει νὰ ἐμπνεύσῃ ὅλους ὥστε ἀρμονικῶς καὶ φιλαδέλφως νὰ προχωρήσωμεν πρὸς τὴν μάχην.

Ἡ παροῦσα στήλη, ἀπηχοῦσα τὰς εὐχὰς καὶ τὰς ἐπιθυμίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἀπευθύνεται πρὸς ὅσους θὰ λάβουν μέρος κατὰ τὴν προσεχῇ Γενικὴν Συνέλευσιν τῆς Ὁργανώσεως καὶ ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν τῶν ἐπὶ τῶν κάτωθι:

Δὲν ζεῖ πλέον ὁ στοργικὸς μας Ποιμενάρχης, ὥστε νὰ χαιρετίσῃ διὰ πατρικῆς τοῦ ἐπιστολῆς τὴν Γεν. Συνέλευσιν. Ἡ μακαρία Του ψυχὴ ὅμως θὰ φτερουγίσῃ εἰς τὸν χῶρον τῆς αἰθούσης, καταδικάζουσα πᾶσαν ἀψιθυμίαν, ἀπρέπειαν, ἐγωϊσμόν, καὶ εὐλογοῦσα τοὺς ἐν γαλήνῃ, ἡρεμίᾳ καὶ πραότητι σκεπτομένους καὶ ἐργαζομένους διὰ τὸ συμφέρον τοῦ ἁγῶνος.

Ἡ παροῦσα στήλη κλείει μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι δὲν θὰ εὑρεθῇ τυμβωρύχος, ἀνασκάπτων τὸν τάφον τοῦ Ποιμενάρχου μας διὰ νὰ βάλλῃ κατ' αὐτοῦ διὰ τῆς προσωπικῆς του ἐμπαθείας.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ

Ὁ λαμπρὸς οὗτος καὶ διαβόητος, ἐν βίῳ καὶ λόγῳ περιβλεπτός, καὶ τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας ἀληθὲς στύλος καὶ θεμέλιος, ὁ Πατὴρ τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ καὶ ἄχρι τερατίων πάσης τῆς γῆς ἔνδοξος, ἐγεννήθη ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κατὰ τὸ ἔτος 296 μ.χ. ἐκ γονέων ἐπὶ ἀρετῇ καὶ εὐσεβείᾳ ἐπιφανῶν.

Ἰστοροῦσιν, ὅτι ὁ Μέγας Ἀθανάσιος παιδίον ὦν καὶ παίζων ἡμέραν τινα μετ' ἄλλων παιδίων, ἀνέλαβε πρόσωπον Ἐπισκόπου καὶ ἐβάπτισε τοὺς ἀβαπτίστους συνηλικιώτας του παῖδας. Τοῦτο δὲ μαθὼν ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Ἀλέξανδρος, προώρισεν αὐτὸν ἔκτοτε διὰ τὴν ἱερωσύνην ἀναβιβάσας αὐτὸν μετὰ παρέλευσιν ἑτῶν, εἰς τὸ βαθμὸν τοῦ Διακόνου, καὶ συμπαραλαβὼν ἀκόλουθον εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ Α'. Οἰκὸν. Σύνοδον εἰς τὴν ὁποίαν θαυμασίως διέπρεψε, καὶ γενναίως ὑπὲρ τοῦ Ὁρθόδοξου δόγματος ἠγωνίσθη μετὰ τῶν ἄλλων Θεοφόρων Πατέρων.

Ἐπίσκοπος καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ὁ Θεῖος Πατὴρ ἐχειροτονήθη εἰς ἡλικίαν 30 ἐτῶν. Ἀλλ' ἀνελθὼν εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον συνήντησε τὴν μεγάλην ἀντίδρασιν τῶν αἰρετικῶν Ἀρειανῶν προστατευομένων ὑπὸ τῶν Αυτοκρατόρων καὶ λοιπῶν ἰσχυρῶν πολιτικῶν παραγόντων, ὑπὸ τῶν ὁποίων κατεδιώχθη ποικιλοτρόπως καθ' ὃλον τὸ διάστημα τῆς Ἀρχιερατείας του, τῆς ὁποίας τὸν πλεῖστον χρόνον διετέλεσεν ἐν ἐξορίᾳ καὶ μόνον ἑξ ἑτῆ διαμείνας ἐπὶ τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου.

Παρ' ὅλους τοὺς διωγμοὺς καὶ τὸ ἔνεκα τούτων ἀεικίνητόν του ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ὑπῆρξεν εἰς ἐκ τῶν πολυγροφωτέρων Πατέρων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τὰ δὲ συγγράμματα αὐτοῦ εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπολογίαι πρὸς τὰς διαβολὰς τῶν ὑπεναντίων αὐτοῦ, ἢ καὶ πραγματεῖαι πρὸς ἀνασκευὴν τῆς τῶν Ἀρειανῶν πλάνης ὑπόθεσιν ἔχουσαι. Οὐχ ἥτιον, ὅμως καὶ ἐξηγητικὰ καὶ περὶ τῶν

θεῶν τῆς Ἐκκλησίας Μυστηρίων πραγματευόμενα. Πάντα ὁμως τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ Πατρός διακρίνει σαφήνεια καὶ γλυκύτης ὕφους καὶ γλώσσης.

Μεταφέρομεν ἐνταῦθα ὀλίγα τινα ἐξ ἐνὸς λόγου τοῦ μεγάλου τούτου Πατρός περὶ τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀπαριθμεῖ τὰ ὀκτὼ εἴδη τοῦ Βαπτίσματος γράφων ὡς ἀκολούθως:

«**Πρῶτον** βάπτισμα τὸ τοῦ κατακλυσμοῦ εἰς ἔκκοπὴν ἁμαρτίας· **δεύτερον**, τὸ τοῦ Μωϋσέως, ὅτε τὴν Ἐρυθρὰν διεπέρασε· τυπικὸν γὰρ ἦν. ὥσπερ γὰρ ἐκεῖ ἡ θάλασσα, οὕτω τὸ ὕδωρ ἐν τῷ Βαπτίσματι, καὶ ὥσπερ ἐκεῖ ἡ νεφέλη, οὕτως ἐνταῦθα τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. **Τρίτον**, τὸ Νομικόν, ὅπερ εἶχον οἱ Ἑβραῖοι· πᾶς γὰρ ἀκάθαρτος ἐλούετο ὕδατι, ἐπλύνετο τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, καὶ οὕτως εἰσῆρχετο εἰς τὴν παρεμβολήν. **Τέταρτον**, Βάπτισμα τὸ τοῦ Ἰωάννου εἰσαγωγικὸν μὲν, οὐπω δὲ ὁλον πνευματικόν, ἀλλ' εἰς μετάνοιαν μόνον. **Πέμπτον**, τὸ διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπερ καὶ αὐτὸς ἐβαπτίσατο· τοῦτο δὲ ὅλον πνευματικόν· τοῦτο καὶ ἡμεῖς βαπτίζομεθα. **Ἑκτον**, τὸ διὰ τῶν δακρύων, ὅντως ἐπίπονον, ὡς ὁ λούων καθ' ἑκάστην νύκτα τὴν κλίνην αὐτοῦ καὶ μετανῶν καὶ θρηνῶν ἐφ' οἷς ἤμαρτεν. **Ἑβδομον**, Βάπτισμα τὸ διὰ τοῦ μαρτυρίου καὶ αἵματος, ὅπερ καὶ αὐτὸς ὁ Χριστὸς ἐβαπτίσατο, καὶ πολὺ γε τῶν ἄλλων αἰδεσιμώτερον, ὅσῳ δευτέροις ρύποις οὐ μολύνεται, **Ὀγδοον**, τὸ τελευταῖον οὐ σωτήριον, ἀλλὰ καυστικόν καὶ κολάζον ἀτελεύτητα καὶ αἰωνίως τοὺς ἁμαρτωλοὺς.

Καὶ ἄλλαχού γράφει ὁ Ἅγιος Πατὴρ.

«Μετάνοια ἐστὶν οὐχ ἡ τῶν γονάτων κλίσις, ἀλλ' ἡ ἀποχὴ τοῦ κακοῦ, καὶ τὸ πενθεῖν καὶ θρηνεῖν καὶ δέεσθαι τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τῆς τῶν προημαρτηκότων ἀφέσεως· διὰ γὰρ τοῦτο λέγεται μετάνοια ὅτι μετατίθῃσι τὸν νοῦν ἀπὸ τοῦ κακοῦ πρὸς τὸ ἀγαθόν...».

Ἐὰν ἀρξάμενός τις τῆς μετανοίας συνέστειλε τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἀπὸ τῶν πονηρῶν βουλευμάτων καὶ διέθετο πρὸς τὸν Θεὸν συνταγὰς, ὅτι· οὐκέτι παρέρχεται διὰ τῶν προτέρων αὐτοῦ ἁμαρτημάτων, ὧν ἔπραξε, καὶ ἐπὶ τὴν αὖριον τελευτήσῃ, ἐδέξατο ὁ Θεὸς τὴν μετάνοιαν αὐτοῦ, ὡς καὶ τοῦ ληστοῦ. Τὸ μὲν γὰρ ἀρξασθαι τῆς μετανοίας, ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἐστὶ. Τὸ δὲ ζῆσαι ἢ τελευτῆσαι ἐν τῷ Θεῷ ἐστὶ. Πολλοὺς γὰρ ἀρξαμένους μετανεῖν, εὐθέως ἀρπάζει ὁ Θεὸς πρὸς τι συμφέρον, προγινώσκων, ὅτι· ἂν πολυχρονίσωσι, πάλιν πεσεῖν καὶ ἀπολέσθαι ἔμελλον.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἁγῶνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀνάκτιον Παπᾶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33

Πᾶν δὲ χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν δέον νὰ ἀπευθύνηται ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Μερκεσούριον Καλοσηκάμην. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33

Ἐκ τῶν Γραφείων

Οἱ ἥρωες τῆς Ὁρθοδοξίας

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἀπὸ τὸ ἐορτολόγιον τοῦ μηνὸς

Χαρακτηριστικώτατα ὁ ὑμνογράφος ὀνομάζει τὸν Μέγαν Ἀθανάσιον «Στυλὸν τῆς Ὁρθοδοξίας». Εἶναι ἡ ἡρωϊκώτερα μορφή τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁ ἀκατανίκητος ἀγωνιστής. Οὗτος ἐφήρμοσε ἐπακριβῶς τὸ τῆς Γραφῆς: «Παλαιστὰς ἔθεσα τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου».

Ἀφ' ἧς διεκρίθη ὡς πρωταγωνιστής εἰς τὴν Ἀπὸ καὶ Ἀγίαν Οἰκουμένην Σύνοδον (325) μέ-
χρὶ τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου του, δὲν ἐγνώρισε οὔτε μίαν ἡμέραν ἀναπαύσεως. Ἀντεμετώπισεν ὅλας τὰς μορφὰς τοῦ διωγμοῦ. Ἐξορίαν, συκοφαντίαν, συνω-
μοσίαν.

42 ὁλόκληρα ἔτη διετέλεσε διωκόμενος, ἀλλ' οὐδέποτε ἐκάμνη.

Ἡ συμβολὴ του εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς Ὁρ-
θοδοξίας ὑπῆρξε τεραστία.

Ὁ Ἄρειος, ὡς γνωστόν, διεκήρυσεν, ὅτι ὁ Κύ-
ριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι τὸ τελειότατον
κτίσμα τοῦ Θεοῦ, ἀρνούμενος διὰ τῆς διδασκαλίας
αὐτῆς τὴν Θεότητα τοῦ Σωτῆρος καὶ ἐπομένως
καθιστῶν προβληματικὴν τὴν σωτηρίαν τῆς ἀνθρω-
πίνης ψυχῆς. Ἡ διδασκαλία του, τυχοῦσα καὶ τῆς
ὑποστηρίξεως τῆς αὐτοκρατορικῆς αὐλῆς, διεδόθη
εὐρύτατα καὶ οὕτως ἠπειλεῖ νὰ καταστήσῃ τὸν Χρι-
στιανισμὸν νεκρὰν φιλοσοφίαν ἀπὸ ἀπόψεως οὐσίας
καὶ κτισματολατρείαν ἀπὸ ἀπόψεως θρησκευτικῆς
πίστεως.

Ὁ κίνδυνος ὑπῆρξε μέγιστος διὰ τοὺς ἔξῃς κυ-
ρίως λόγους: α) δὲν ὑπῆρχον ἐν χρήσει ὅροι, διὰ νὰ
ἀποδοθῇ αἱ ὑψηλαὶ ἐννοιαί τῆς Καινῆς Διαθή-
κης, ποὺ ἀνεφέροντο εἰς τὴν Θεότητα τοῦ Κυρίου
μας, β) δὲν ὑπῆρχον βαθυστόχαστοι ἄνδρες νὰ ἀν-
ταπεξέλθουν διὰ τῆς ἀριστοτεχνικῆς τῶν διανοητι-
κῆς τῶν κομπότικῶν ἀπέναντι τοῦ ὁμολογουμένως
φιλοσοφικῶς κατηρητισμένου Ἀρείου.

Ἡ Θεία Πρόνοια ἀναθέτει τὸ δύσκολον αὐτὸ
ἔργον εἰς τὸν Μέγαν Ἀθανάσιον, ὅστις μετὰ τῆς
εὐσεβείας τῶν ἄλλων Πατέρων τῆς Συνόδου. κατή-
γαγε τὸν περιφανῆ θρίαμβον.

Κατὰ τὴν Σύνοδον ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ἦτο
ἀκόμη νεαρὸς Ἀρχιδιάκονος, διακρινόμενος διὰ τὴν
καθαρότητα τοῦ βίου, τὸ ἀσκητικὸν φρόνημα καὶ
τὴν φιλοσοφικὴν του κατάρτισιν. Ἀρχίζει λοιπὸν
ἡ φοβερὰ μονομαχία:

— «Ἦν ποτέ, ὅτε οὐκ ἦν» βλασφημεῖ ὁ Ἄ-
ρειος ὑπῆρξε δηλαδὴ ἐποχή, καθ' ἣν δὲν ὑπῆρχεν ὁ
Χριστὸς, ἀρνούμενος τὴν αἰώνιον αὐτοῦ Γέννησιν
ἐκ τοῦ Πατρὸς.

— «Οὐκ ἦν ποτέ. ὅτε οὐκ ἦν» ἀντιφωνεῖ ὁ Γί-
γας τῆς Συνόδου, Μέγας Ἀθανάσιος: «δὲν ὑπῆρξε
δηλαδὴ ποτέ χρόνος, ποὺ δὲν ὑπῆρχεν ὁ Χριστὸς
ὑπάρχων προχρόνως καὶ προαιωνίως.

Καὶ ἡ μάχη συνεχίζεται ἐντατικῇ καὶ πεισματώ-
δης καταλήξεσά εἰς τὸν θρίαμβον τῆς Ὁρθοδοξίας.
Οἱ δογματικοὶ ὅροι «οὐσία» καὶ «ὑπόστασις» καθιε-
ροῦνται ἐπισήμως καὶ ὁ Κύριός μας ὁμολογεῖται
«ὁμοούσιος τῷ Πατρί».

Ἡ μάχη συνεχίζεται διὰ τὴν ἀξιοποίησιν πλέον
τῆς Νίκης τῆς Οἰκουμένης Συνόδου. Πρωταγω-
νιστὴς εἰς τὴν μάχην αὐτὴν ὁ Μ. Ἀθανάσιος. Δὲν
ὑποχωρεῖ. Συκοφαντεῖται ὡς φονεὺς τοῦ Ἀρσενίου,
ὡς πατὴρ νόθου τέκνου, ἐξορίζεται εἰς τὴν Γαλλίαν,
συγκροτεῖται κατ' αὐτοῦ Σύνοδος Ἐπισκόπων
ἐν Τύρῳ (ὅποια θλιβερὰ ἀναλογία χρόνων καὶ ἐπο-
χῶν) καὶ ὁ ἀπτόητος ἥρωες μάχεται. Συγγράφει, δι-
δάσκει, ὁμιλεῖ, νουθετεῖ, νικᾷ.

Ὁ μεγαλύτερος θριαμβευτὴς τῆς Ἀπὸ Συνόδου,
τὸ τραγικώτερον θῦμα! Ὅλοι οἱ ἰσχυροὶ τὸν ἐ-
δίωξαν.

Ὁρθώτατα λοιπὸν ἡ Ἐκκλησία τὸν ἀπεκάλεσε
«Μέγαν» καὶ ὁ ὑμνογράφος «Στυλὸν τῆς Ὁρθο-
δοξίας».

Ἐν ἐπιλόγῳ γράφομεν τὰ ἑξῆς:

Ἐάν ἤθελε κρίνῃ κανεὶς τὸν ἀγῶνα τοῦ Μ. Ἀ-
θανασίου ὑπὸ τὸ πρίσμα τῆς ἀπεράντου ἀνεκτικό-
τητος, τῆς τοποθετοῦσης τὸν Χριστὸν μας πλη-
σίον τοῦ Μωάμεθ (κατὰ πατριαρχικὴν λογικὴν) τότε
τὸν Μ. Ἀθανάσιον θὰ τὸν ἀπεκάλεε εὐλόγως στε-
νοκέφαλον, σχολαστικὸν ἀκριβολόγον κ.λ.π. Διαιτί;
Μά. ὁ λόγος εἶναι προφανής.

Ὁ Μ. Ἀθανάσιος ἠγωνίσθη δι' ἓνα «(ι)» δι'
ἓνα γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου. Εὐτυχῶς, ποὺ δὲν τὸ
ἀντελήφθησαν οἱ σοφοὶ διδάσκαλοι τῆς Θεολογικῆς
Σχολῆς καὶ οἱ Σεβασμιώτατοι τῆς «Κρατοῦσης» Ἐκ-
κλησίας. Θὰ ἀνεκάλουν τὴν ἀγιότητά του.

Δι' ἓνα γιώτα (ι) ἠγωνίσθη ὁ Μ. Ἀθανάσιος.
Καὶ ἰδοὺ πῶς.

Οἱ Ἀρειανοὶ ἀπεκάλουν τὸν Χριστὸν «ὁμοιού-
σιον» ἐνῶ ὁ Μ. Ἀθανάσιος καὶ ἡ περὶ αὐτὸν Σύνο-
δος «ὁμοούσιον». Τί διαφέρει ἡ μία λέξις ἀπὸ τὴν
ἄλλην; Μόνον κατὰ ἓνα γράμμα: Ὡς Ἀγία ἀκρι-
βολογία! Ὡς οὐρανία προσοχή καὶ ἐπαγρύπνησις!
Ἐκ τῶν ὀλίγων καὶ τῶν ἐλαχίστων ἀνακύπτουν τὰ
σπουδαῖα καὶ τεράστια.

ΕΧΑΣΑΝ ΤΑ "ΠΑΣΧΑΛΙΑ ΤΟΥΣ,!

Αὐτὴν τὴν φράσιν χρησιμοποιεῖ ὁ λαὸς μας διὰ
νὰ σατυρίσῃ πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν ἀταξίαν καὶ ἀ-
καταστασίαν. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἐφαρμόζεται με-
τὰ τὴν ἐφαρμογὴν δύο ἡμερολογίων εἰς τὸ τελετουργι-
κὸν μέρος τῆς «Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλη-
σίας».

Αὐτὴν τὴν θλιβερὰν ἀλήθειαν διαπιστώνει ὁ
ἐντιμώτατος σχολιαστὴς κ. Χ. Μ. Ε. εἰς τὸ ἐγκρι-
τον περιοδικὸν «Ἐνορία» (ἀρ. Τεύχους 211) 16-1 56).
Οὕτω σχολιάζων τὸ τυπικὸν ἐγχειρίδιον «Τάξις
τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν 1956 κατὰ τὸ τυπικὸν τῆς
Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας» ὑπὸ Γ. Γ.
ΜΠΕΚΑΤΩΡΟΥ δ. θ. μεταξὺ ἄλλων γράφει καὶ
τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικά: «Εἶναι γνωστόν, ὅτι ἡ γε-
νομένη διόρθωσις τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου
κατὰ τὸ ἔτος 1923, χωρὶς τὴν ἀναπροσαρμογὴν καὶ
τοῦ Πασχαλίου, ἐγέννησε πλεῖστα ὅσα ζητήματα
εἰς τὴν λατρείαν τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ μάλιστα

εἰς τὸ τυπικὸν αὐτῆς ἐπέφερεν ἀναστάτωσιν· δι' ὃ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924 ὁ... ἤρξατο ἐκδίδων κατ' ἔτος «Ἡμερολόγιον Ἐκκλησιαστικὸν κανονιστικὸν τῶν διαφορῶν περιπτώσεων τοῦ Τυπικοῦ κατὰ τὸ διορθωμένον Ἡμερολόγιον. Ἐπειδὴ ὁμοῦ τὸ Ἡμερολόγιον τοῦτο κατὰ καιροὺς περιέπιπτεν εἰς ΣΦΑΛΜΑΤΑ... Ἐφέτος δέ, καὶ ἐπὶ τῇ προόψει ὅτι τὸ «*Ἅγιον Πάσχα θέλει ἐορτασθῇ τὴν 5ην Μαΐου* (οἱ ἀμφιβάλλοντες, ὅτι ἐθαλασσοποιήθησαν τὰ πάντα τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου καὶ ἐντεῦθεν, ὡς ἀκούουσιν τοὺς ἰδίους νεοημερολογίτας βεβαιοῦντας, ὅτι γίνεται καὶ «*τὸν Μᾶν Πάσχα*» πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἔγινε ποτὲ ἀπὸ τῆς Ἀγ. Οἰκουμένης Συνόδου (325) μέχρι τοῦ 1924, ἤτοι ἐπὶ 1600 ἔτη) πολλὰ εἶναι τὰ ἐντεῦθεν προκύπτοντα τυπικὰ ζητήματα μὴ ΠΡΟΒΛΕΠΟΜΕΝΑ ὑπὸ τοῦ ἐπισήμου Τυπικοῦ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, συντεταγμένον κατὰ τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον... Ἀντυχῶς εἰς τὰ εἰς κυκλοφορίαν τεθέντα ὡς ἄνω ἔντυπα ὑπάρχουν διαφωνίαι καὶ ἀταξίαι, αἵτινες θὰ γίνουν ἐντονώτερον ἀντιληπταί, ὅταν θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἐν τούτοις τυπικῶν διατάξεων. Σημειοῦμεν τινὰς εἰς τὰς Κυριακὰς τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου καὶ Φεβρουαρίου καὶ τὴν πρώτην τοῦ Δεκεμβρίου. Π. χ. 22αν Ἰανουαρίου ἐνῶ τὸ Οἰκουμένικον Πατριαρχεῖον θέτει ὡς ἀναγνωστέαν εὐαγγελικὴν περικοπὴν τὴν *ΙΕ' Λουκᾶ*, τὰ λοιπὰ ὀρίζουν τὴν *ΙΔ'*, τὴν 29ην ἢ Τάξις, ὁ Κερκύρας καὶ ὁ Φαρλέκας ἀναγράφουν τὴν *ΙΕ' Λουκᾶ*, ἐνῶ τὸ Ἡμερολόγιον τὴν *ΙΔ'* Ματθαίου καὶ τὸ Πατριαρχεῖον τὴν *ΙΓ'* Ματθαίου.

Τὴν 5ην Φεβρουαρίου πάντες ἔχουν τὴν *ΙΕ' Ματθαίου*, πλὴν τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Συνόδου, ποὺ ἀναγράφει τὴν *ιστ' Ματθαίου*. Καὶ τὴν 12ην Φεβρουαρίου πάντες μὲν τὴν *ΙΣΤ'* Ματθαίου, τὸ δὲ Ἡμερολόγιον τὴν *ΙΕ' Λουκᾶ*. Καὶ τέλος τὴν 2αν Δεκεμβρίου πάντες μὲν τὴν *ιδ' Λουκᾶ*, ὁ δὲ κ. Ἐμ. Φαρλέκας τὴν *ιγ' Ματθαίου*.

Ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ συμφωνία; Καὶ πῶς ἔκατος καυχᾶται καὶ ἀναγράφει ὅτι τὸ «κανονικόν» του εἶναι σύμφωνον μὲ τὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου; Καὶ πῶς ἔτυχε νὰ ἔχουν διάφορον ἀντίληψιν ἐπὶ τῶν ἐπιμάχων διατάξεων ὁ Ἅγιος Κερκύρας κ. Μεθόδιος καὶ ὁ κ. Ἐμμ. Φαρλέκας, ἂν οὐ ὁ μὲν ὡς πρόεδρος, ὁ δὲ ὡς κυρίως εισηγητὴς εἶναι μέλη τῆς αὐτῆς Συνδικτικῆς Ἐπιτροπῆς; Πῶς δηλαδὴ ἔγινε τοῦτο, ἄλλα μὲν νὰ γράφουν εἰς τὸ Ἡμερολόγιον, ἄλλα δὲ εἰς τὰ ὑπ' αὐτῶν ἐκδοθέντα ἢ κατὰ τὸν θεῖον «Κυριακοδρόμια»;

Ὁ χῶρος δυστυχῶς τοῦ περιοδικοῦ τούτου δὲν μᾶς ἐπιτρέπει οὔτε κἂν τὴν ἀναγραφὴν καὶ τῶν ἄλλων «ΑΣΥΜΦΩΝΙΩΝ» τῶν κυκλοφορησάντων ἐντύπων τούτων, οἷαι εἶναι ὡς πρὸς τὰ ἀναγνωστέα Ἀναγνώσματα τῆς ἐορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ—συμπιπτούσης ἐφέτος ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ τῆς Ὁρθοδοξίας—τῆς ἐορτῆς τῆς Γεννήσεως τοῦ Προδρόμου, συμπιπτούσης κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς—24 Ἰουνίου— κ.λ.π. Τὸ τοιοῦτον θὰ ἀπῆρται σελίδας ὁλοκλήρους βεβαίως...

Καὶ ἡ θλιβερὰ αἰτία ὅλων αὐτῶν τῶν θλιβερῶν ἀνωμαλιῶν, κατὰ τὸν ἔγκριτον σχολιαστὴν, εἶ-

ναι ἡ ἐξῆς μὲ τὰς ἰδίας του χαρακτηριστικὰς λέξεις: «Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ γενομένη διόρθωσις τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου κατὰ τὸ ἔτος 1923, χωρὶς τὴν προσαρμογὴν καὶ τοῦ Πασχαλίου, ἐγέννησε πλεῖστα ὡς ζητήματα εἰς τὴν λατρείαν τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ μάλιστα εἰς τὸ τυπικὸν αὐτῆς ἐπέφερεν ΑΝΑΣΤΑΤΩΣΙΝ».

Ὁ εὐλαβέστατος σχολιαστὴς συνεχίζων καὶ καταλήγων γράφει τὰ ἀκόλουθα: «Πλὴν δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ σταθῶμεν εἰς τὸν «*πρόλογον*» τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Συνδικτικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ νὰ μὴ σχολιάσωμεν τὸν ἐν σελ. II αὐτοῦ καὶ κανόνα τῆς ΣΤ' ἐν Τρούλλῳ Οἰκουμένη, Συνόδου, κατ' ὃν: «*εἰ τις κληρικὸς παρὰ τὰ διατεταγμένα ποιήσῃ καθαιρεῖσθω*» καὶ διερωτώμεθα, *ποῖα διατεταγμένα*; Αἰτίαι ἂν ἀκολουθήσουν οἱ ἱεροψάλται καὶ οἱ ἱερεῖς μας τὰ «*διατεταγμένα*» εἰς τὸ Ἡμερολόγιον, ἐξάπαντος θὰ παραβοῦν τὸν κανόνα τούτον, ὅστις εἶναι κανὼν ὅχι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοιαύτης.

Ἡμεῖς αὐτοὶ τοῦλάχιστον πολλάκις ἠκούσαμεν καὶ Ἐπισκόπους καὶ Μητροπολίτας νὰ ψάλλουν κατὰ τὴν χοροστασίαν τῶν ἄλλων ἄντ' ἄλλων, καὶ ὁμοῦ δὲν παρῆσθημεν εἰς τὴν «*καθαίρεσιν*» οὐδενός, οὐδὲ ἠκούσαμεν τοιοῦτόν τι οὐδέποτε...

Αὐτὰ γράφει ὁ ἀντικειμενικὸς σχολιαστὴς καὶ ἐξαιρετικὸς ἐπιστήμων κ. Χ. Μ. Ε. καὶ ἀποδεικνύει σαφῶς, ὅτι πραγματικῶς ὁ νεοημερολογικὸς κληρὸς ἔχασε τὰ πασχάλια του.

Τὰ διαβάζουν αὐτὰ ἄραγε οἱ συντελεσταὶ τοῦ Τυπικοῦ τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας;

Δὲν τὰ γράφουν παλαιοημερολογίται αὐτὰ τὰ γράφουν ἐξαιρετικὸι ἐπιστήμονες ἀνήκοντες εἰς τὸ πλῆρωμα τῆς «*Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας*».

Ἄλλ' ἔλησμονήσαμεν, ὅτι «*κουφοῦ καμπάνα καὶ ἂν χτυπᾷς, τὸν κόπον τζάμπα χάνεις*».

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ....

Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου

Τὰ μέταλλα τῆς γῆς, τὰ ὕδατα, οἱ ἀέρες καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα εἶναι ἄψυχα καὶ ἀνάσθητα, ἐπομένως δὲν δύνανται νὰ κινηθῶσι καὶ ἐνεργήσωσιν ἄφ' ἑαυτῶν ἐφ' ὅσον οὔτε θέλησιν οὔτε βούλησιν ἔχουσιν, ἀλλ' εἶναι ἄπλως ἀνενέργητα. Μεταχειρίζεται ὁμοῦς ταῦτα ὁ πάνσοφος Δημιουργὸς καὶ Θεὸς ἡμῶν πρὸς τὸ συμφέρον τῶν ἀνθρώπων ἢ πρὸς εὐεργεσίαν ἢ πρὸς τιμωρίαν ἕνεκα τῶν παραβάσεων καὶ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν, καθὼς τὸ τοιοῦτον βεβαίως ὁ Ἅγιος Προφήτης Ἠσαΐας λέγων ἐκ προσώπου τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους: «*Εἰάν θέλητε καὶ εἰσακούσητέ μου, τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγεσθε· εἰάν δὲ μὴ θέλητε, μηδὲ εἰσακούσητέ μου, μάχαιρα ὅμως κατέδεται· τὸ γὰρ στόμα Κυρίου ἐλάλησε ταῦτα*».

Διὰ τὰ ἀποτελεσθῇ ἐν Κράτῳ ἀπὸ εὐσεβεῖς χριστιανοὺς πολίτας φοβουμένους τὸν Θεὸν καὶ τηροῦντας τὰς ἐντολὰς Αὐτοῦ, ἀνάγκη

πάντα ἵνα οἱ γονεῖς πρῶτοι διδάξουν τὰ τέκνα των τὴν εὐσέβειαν, ἐκτρέφοντας αὐτά, ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου» κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, ὁδηγοῦντες, αὐτὰ ἀπὸ τῆς μικρᾶς τῶν ἡλικίας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν ἐξομολόγησιν, καὶ διδάσκοντες αὐτὰ ἵνα προσεύχωνται πρῶτ' καὶ ἐσπέρας, νὰ νηστεύωσι τὰς Τετάρτας, Παρασκευάς, καὶ τὰς ὑπὸ τῆς ἀγίας Ἐκκλησίας ἡμῶν διωριζόμενας τέσσαρας ἱερὰς νηστείας κλπ. Παράλληλος πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῶν γονέων πρέπει νὰ γίνηται καὶ ἡ ἐν τοῖς σχολείοις διδασκαλία, ἡ ὁποία δυστυχῶς τὴν σήμερον εἶναι ὅλως ἀντίθετος πρὸς τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ἠθικὴν καὶ διὰ τοῦτο παρατηρεῖται ἡ τάσις πρὸς τὴν ἀθεΐαν, τὸν ὕλισμὸν καὶ τὴν ἠθικὴν ἐξαχρείωσιν.

Μετὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν γονέων, καὶ τῶν διδασκάλων πρὸς τὰ τέκνα, ἔρχεται ἡ διδασκαλία τῶν Πνευματικῶν Πατέρων πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ τὰ τέκνα. Ὁφείλουσιν ὅθεν οὗτοι νὰ διδάσκωσι τοὺς γονεῖς, ὅτι ὁ γάμος σκοπὸν ἔχει τὴν τεκνογονίαν, καὶ ὄχι τὴν ἡδυσυπόστατον. Ὅτι αὐτοὶ πρέπει νὰ γίνωνται τύπος καὶ ὑπογραμμὸς τοῦ καλοῦ παραδειγματος εἰς τὰ τέκνα των. Νὰ μὴ μεταβαίνωσι καὶ αὐτοί, νὰ ἐμποδίζωσι δὲ καὶ τὰ τέκνα των νὰ μεταβαίνωσιν εἰς τὰ θέατρα, τοὺς κινηματογράφους καὶ τὰ διασκεδαστικὰ κέντρα, ὅπου ὀργιάζουσιν αἱ ἀνηθικότητες, αἱ μέθαι, τὰ χαρτοπαίγνια καὶ αἱ λοιπαὶ καταχρήσεις, ὁπόθεν προέρχεται ἡ φτώχεια, ἡ γκρίνια, αἱ ἀπιστίαι τῶν συζύγων, ἡ διάλυσις τῶν οἰκογενειῶν καὶ ἡ καταστροφὴ τῶν τέκνων παρισταμένων αὐτοῦ μαρτύρων τοῦ οἰκογενειακοῦ αὐτοῦ ναυαγίου μένοντα δὲ ταῦτα ἄνευ προστασίας, καταντῶσιν εἰς τὴν ἀλητείαν γινόμενα ἐπιβλαβὴ καὶ εἰς ἑαυτὰ καὶ εἰς ὁλόκληρον τὴν κοινωνίαν ἐκ τῆς ὁποίας ἀποτελεῖται τὸ Κράτος.

(Συνεχίζεται)

Σύντομος βιογραφία

Ο ΗΓΕΤΗΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ ΕΛΛΑΔΟΣ

Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου

Ἀπὸ τῆς ἐπανόδου ἐκ τῆς ἐξορίας του ὁ ἀειμνήστος Χρυσόστομος ἐπανήρχισε τὸ προσφιλὲς αὐτῷ ἔργον τῆς διαποιμάνσεως τοῦ κλήρου καὶ λαοῦ τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων, παρ' ὅλας τὰς προβαλλομένας ἀντιδράσεις ἐκ μέρους τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας ὁ Προκαθήμενος ἀπὸ Ἰωαννίνων κ. Σπυρίδων Βλάχος, διὰ μέσου τοῦ ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ ὑπουργείου Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κ. Ἰωάννου Πούλου, ἐκάλεσε τοῦτον εἰς τὴν ἐν τῷ Ψυχικῷ οἰκίαν του καὶ διὰ σχήματος ὑποκρινομένης φιλίας εἶπε πρὸς αὐτόν:

«Ἀκουσε Χρυσόστομε! Σὺ ἔχεις μίαν πολὺ καλὴν «θέσιν» εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας, μὴ θέλης ἐπομένως νὰ ἀμαυρώσῃς τὸ παρελθὸν Σου ἐπιμένων εἰς τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον. Βλέπεις ὅτι Σὲ ἐγκατέλειψαν οἱ συνεργάται Σου καὶ διέρ-

ρυσαν διαλυθέντες οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου. Ἐπ' ἀνέλθε λοιπὸν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία μεταξὺ τῶν ἄλλων θὰ Σοῦ δώσῃ καὶ τὰς καθυστερουμένας ἀποδοχὰς ἐκ τῶν συντάξεων Σου ἀνερχομένας εἰς πολλὰς χιλιάδας λιρῶν».

Αὐτὰ καὶ πλείονα ὅμοια τούτων εἶπεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σπυρίδων, νομίζων ὅτι δι' αὐτῶν θέλει ἐκφοβίσει ἢ δελεάσει καὶ κλονίσαι τὸν ἀκλόνητον βράχον διακόψαντα τοῦτον ἀποτόμως καὶ εἰπόντα πρὸς αὐτόν: «Μακαριώτατε! Φρόντισε νὰ ἐνώσῃς τὴν Ἐκκλησίαν ἐπαναφέρον εἰς αὐτὴν τὸ πατροπαράδοτον Ἐορτολόγιον ἵνα ἡσυχάσουν οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί. Περὶ συντάξεων καὶ χρημάτων δὲν ἐνδιαφέρομαι, οὐδὲ χάριν τούτων ἀποφασίζω νὰ παραβιάσω τὴν συνειδήσίν μου, τώρα μάλιστα εἰς τὰς δυσμὰς τοῦ βίου μου. Εἶναι ψευδέστατον ὅτι διελύθησαν ἢ διαλύονται οἱ Παλαιοημερολογίται, τῶν ὁποίων μάλιστα χαλυβδούται τὸ θρησκευτικὸν αἷσθημα. Ἀλλὰ καὶ ἂν, καθ' ὑπόθεσιν, ὅλοι οἱ Παλαιοημερολογίται διαρρεῦσιν πρὸς τὸ νέον ἡμερολόγιον, ὥς ἰσχυρίζεσθε, καὶ μείνῃ εἰς καὶ μόνον Παλαιοημερολογίτης, αὐτὸς θὰ εἶμαι Ἐγώ».

Κατάπληκτος ἐπὶ τῷ ἐκούσματι τῶν λόγων τούτων ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σπυρίδων, ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως εἶπε πρὸς τὸν ἀειμνήστον Χρυσόστομον: «Ὁ Θεὸς νὰ Σὲ ἐλεήσῃ». Πλὴν ἤκουσεν εἰς ἀπάντησιν ἐκ τοῦ ἁγίου ἐκείνου στόματος: «Ἀμήν. Νὰ ἐλεήσῃ καὶ ἐμὲ καὶ Σὰς, Μακαριώτατε, καὶ νὰ Σὰς ἐλπίσῃ νὰ ἐνώσῃ τὴν Ἐκκλησίαν, τῆς ὁποίας εἶναι ἀρκετὰ τὰ βέλη τὰ ὁποία δέχεται ἐκ τῶν ἔξωθεν ποικιλωνύμων ἐμφανῶν καὶ ἀφανῶν ἐχθρῶν της. Μὴ θέλητε λοιπὸν καὶ Σεῖς ἵνα πληγώνητε τὰ σπλάγχνα αὐτῆς ἐκ τῶν ἔνδον διὰ τῆς διαιρέσεως. Νέα ἐξορία μου δὲν μὲ φοβίζει· διότι ἐσυνείδησα τὰς ἐξορίας, δὲν ἔλυσα ἄλλωστε ἀκόμη καὶ τὰς ὀλίγας ἀποσκευὰς μου ἐπανελθὼν ἐκ τῆς προσφάτου ἐξορίας».

Αὕτῃ ἦτο ἡ ἀπάντησις, ἀλλὰ καὶ ἡ τελευταία συνάντησις τοῦ ἀειμνήστου Χρυσόστομου μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σπυρίδωνος ἐξακολουθοῦντος τὴν ἰδίαν τακτικὴν καὶ τὰς ἰδίας πιέσεις κατὰ τοῦ ἀειμνήστου καὶ γενικῶς ὅλων τῶν Παλαιοημερολογιτῶν Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἀλλὰ ἐξ ἀντιθέτου καὶ ὁ μακάριος Ἠγέτης τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Κυρὸς Χρυσόστομος ἐξηκολούθησε τὴν ἰδίαν τακτικὴν μετὰ τοῦ αὐτοῦ θάρρους καὶ τῆς αὐτῆς αὐταπαρνήσεως μέχρι τῆς μακαρίας τελευτῆς καὶ μεταθέσεώς Του εἰς τὰς αἰωνίους Μονάς, λαβούσης χώραν τὴν 6ην πρὸς τὴν 7ην Σεπτεμβρίου τοῦ παρελθόντος ἔτους 1955, τῆς κηδείας Του γενομένης τὴν 8ην Σεπτεμβρίου ἡμέραν Τετάρτην ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος (Κυψέλη) ἔνθα ἐψάλη ἡ νεκρώσιμος Ἀκολουθία, καὶ ὁπόθεν ἐκινήσασα ἡ πομπὴ ἀκολουθουμένη ὑπὸ 200 καὶ πλέον ταξὶ αὐτοκινήτων, μετεφέρθη καὶ ἐτάφη ἡ σορὸς εἰς τὴν παρὰ τὴν Πάργηθα Ἱερὰν Μονὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου· τὸ δὲ μακάριον πνεῦμά Του ἐποπτεύει οὐρανόθεν τοὺς συνεχίζοντας τὸ ἔργον Αὐτοῦ.

Διακονία Του ἡ μνήμη!

ΛΙΑ ΝΑ ΑΚΟΥΣΟΥΝ ΟΙ ΑΡΜΟΙΟΙ

Ἐκ τοῦ ἡμετέρου Παραρτήματος Βερδεκούσης Ἐλασσόνος ἐλάβομεν τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα.

Ἐξ οὗ τὰ τοὺς
Πρόεδρον Κυβερνήσεως κ. Καραμανλῆν
Ἵπουργὸν Δικαιοσύνης
Ἀθῆνας

Κον Εἰσαγγελέα Ἐφετῶν Λορίσης
Λάρισαν

Διαμαρτυρόμεθα ἐντόνως διότι Εἰσαγγελεὺς Μονομελοῦς Πλημμελειοδικείου Ἐλασσόνο 21 Ἰανουαρίου 1956 Νικόλαος Πλαστήρας εἰς δίκην ἐπὶ ἀντιποιήσει ἀρχῆς Παλαιοεργολογίου ἱερέως Δεσφύλα Δημητρίου ἐκ Βερδεκούσης, ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀφορμῆς ἢ αἰτίας, παραμονάς ἐκλογῶν, ἀπεκάλεσε Παλαιοεργολογίτας, ἐπ' ἀκροατηρίῳ Κομμουνιστῶν, ἐκείνους οἵτινες συλληφθέντες ἐξετελέσθησαν δι' ὀπλοῦ, ἐσφάγησαν ἄλλοι μακρὰ, καὶ ἄλλοι ἐνώπιον οἰκογενειῶν τῶν, ἐδάρησαν ἀνηλεῶς ἐπυρπολήθησαν οἰκίαι τῶν, ἐξωρίσθησαν ἐπὶ ὁμηγόν εἰς Στρατόπεδα Ἀγράφων πρὸς ἐκτέλεσιν καὶ ἐτραυματίσθησαν ὑπὸ Κομμουνιστῶν ἀμυνόμενοι διὰ θρησκευτικὰ ἰδανικὰ καὶ ἐθνικιστικὰ τῶν φρονήματα· εἰς ἀπάντησιν δὲ ὅτι: Παλαιοημερολογίται καὶ Κομμουνιστῶν εἶναι δύο ἄκρα ἀντίθετα καὶ δὲν δέχονται τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Εἰσαγγελέως ἐκστομισθὲν εἰς βάρος τῶν στίγμα, οὗτος ὀργίλως διέταξε Χωροφύλακας καὶ ἐξέβαλον, τοὺς διὰ κλήσεως τοῦ ἰδίου Εἰσαγγελέως κλητευθέντας μάρτυρας, τῆς αἰθούσης βιαίως ἐνώπιον τοῦ ἀκροατηρίου.

Διὰ ταῦτα, ἐξαιτούμενοι ἠθικὴν ἱκανοποίησιν, ἀξιοῦμεν ἀπόδοσιν Συνταγματικῆς Ἐλευθερίας, Νομοθετικὴν λύσιν ζητήματός μας, πρὸ τῶν ἐκλογῶν καὶ ἐφαρμογὴν Β.Δ. 18 Ἰανουαρίου 1923, διότι δὲν εἶναι δυνατόν ἐπ' ἀπειρὸν νὰ ἐκβιαζώμεθα θρησκευτικῶς, νὰ ἐξαντλούμεθα οἰκονομικῶς συρόμενοι εἰς τὰ δικαστήρια καὶ νὰ ὑβρίζώμεθα παρὰ τῶν ἐκπροσώπων τῆς δικαιοσύνης οἵτινες διὰ τῆς συμπεριφορᾶς τῶν ἐνισχύουσι τὸν Κομμουνισμόν.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ Παλαιοεργολογιστῶν Βερδεκούσης
Νικόλ. Θ. Σούμμας Δημ. Ἀθ. Θάνας
Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Δημ. Μηλιῶνης

ΔΙΚΑΙΑ ΚΡΑΥΓὴ ΑΓΟΝΙΩΝΤΟΣ ΛΑΟΥ

Οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ τῆς περιφέρειας Δράμας διὰ τῶν κ. Προέδρων τῶν Σωματείων αὐτῶν ἀπηύθυναν τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα πρὸς τοὺς Ἐξοχωτάτους Κυρίους Κυρίους: Πρόεδρον Κυβερνήσεως Κωνσταντῖνον Καραμανλῆν, Πρόεδρον Βουλῆς Ἑλλήνων Κ. Ροδόπουλον, Ἵπουργοὺς Ἐσωτερικῶν Κ. Λιανόπουλον, Δικαιοσύνης Ἀγ. Μπουρόπουλον, Ἐθν. Παιδείας καὶ Θρη-

σκευμάτων Γεροκωστόπουλον, Βορείου Ἑλλάδος, Ὑφ' ὄχον Ἐσωτερικῶν Στρατηγὸν Μανιδάκην.

Ἀθῆνας

Παρακαλοῦμεν ἐνεργήσατε δι' ἄμεσον κατάργησιν ὑπ' ἀριθ. 45)1951 Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου τότε Κυβερνήσεως Θεσιζοντος λήψιν ἀνελευθέρων, ἀντιδημοκρατικῶν καὶ ἀντισυνταγματικῶν μέτρων εἰς βάρος Θρησκευτικῆς ἐλευθερίας Ἑλλήνων Ὁρθόδοξων Παλαιοημερολογιστῶν.

Παρὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς ὡς ἀντισυνταγματικῆς διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 1055)22 Ἰουνίου 1951 καὶ 500)22 Φεβρουαρίου 1952 ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ὡς καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 611)1951 Γνωμοδοτήσεως τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, ἢ ἐν λόγῳ πράξις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, μετὰ λύπης παρατηροῦμεν, ὅτι ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς Ὑμετέρας Σεβαστῆς Κυβερνήσεως, καθ' ἣν στιγμὴν αὕτη διὰ λήψεως νομοθετικῶν μέτρων, κατὰ *χιλιάδας ἀπολύει καταδικασθέντας πολίτας ὡς ἐχθροὺς τῆς Πατρίδος, ἀδιαφοροῦσα καὶ ἀνεχομένη διὰ διώξεις Κληρικῶν καὶ κλεισίμον ΝΑΩΝ*, βάσει προαναφερομένης Πράξεως Ὑπουρ. Συμβουλίου.

Κατάργησις ταύτης ἀπονέμει δίκαια καὶ νόμιμα Συνταγματικὰ δικαιώματα Ἑλλήνων Ὁρθόδοξων πολιτῶν.

Διὰ τοὺς Παλαιοημερολογίτας Νομοῦ Δράμας.
Ὁ Πρόεδρος τῆς Θρησκευτικῆς καὶ Ἐθνικῆς Ὁρθόδοξης Κοινωνίας
Δράμας
Δὺγουστίνος Ἡλιάδης
Ὁ Πρόεδρος (Παρ)ματος Πανελλ. Θρησκευτ. καὶ Ὁρθόδ. Κοινων. Ἀθηνῶν
Μιχ. Κ. Ἑλληνίδης

Ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΨΕΥΔΟΣ

Ἡ Ἐφημερὶς «Βῆμα» τῆς 11ης Ἰανουαρίου ν.ῆ. εἰς τὴν Α' σελίδα καὶ παραπλεύρως τοῦ τίτλου αὐτῆς γράφει τὰ ἀκόλουθα:

«Εἰς παραμονάς ἐκλογῶν ἦτο ἀναπόφευκτον νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ τὸ Παλαιοημερολογιστικὸν ζήτημα. *Οἱ Παλαιοημερολογίται ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν* καὶ διαθέτουν ψήφους, καὶ εἶναι ἀξιοπρόσεκτοι καὶ ὡς φίλοι, καὶ ὡς ἀντίπαλοι. Εἶναι ὅμως χαρακτηριστικόν, ὅτι τριαπέντε χρόνια μετὰ τὴν καθιέρωσιν τοῦ νέου ἡμερολογίου, δὲν εὐρέθη τρόπος ἀκόμη διὰ νὰ διορθωθῇ τὸ ὄχι πρὸς σπουδαῖον αὐτὸ ζήτημα. Τοῦτο σημαίνει ὅτι δὲν κατεβλήθη ποτὲ σοβαρὰ καὶ φωτισμένη προσπάθεια διὰ τὴν λύσιν του».

Ἡ ἐν λόγῳ ἐφημερὶς, ἐκ λόγων ἀγνώστων εἰς ἡμᾶς, οὐδέποτε ἠθέλησεν νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ τοῦ ζητήματός μας. Ἦδη ὅμως διὰ τῶν ἀνωτέρω ἐκάλυψεν ὅλον τὸ παρελθόν τῆς διακινῆσας μίαν μεγάλην ἀλήθειαν ὅτι: *οἱ Παλαιοημερολογίται ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν* ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς κύκλους τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν διαδίδοντας ψευδῶς ὅτι, *οἱ Παλαιοημερολογίται ἐπαύσαν νὰ ὑπάρχουν !!! Καὶ ὅμως ὑπάρχουν !*

Δύο Δίκαι

Εἰς τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν καὶ εἰς δύο παρακαί μέγας ἀκριβῶς αἰθούσας ἐξεδικάσθησαν τὴν 17(30)1) 56 δύο ὑποθέσεις ἀντιθέτου φύσεως. Εἰς τὴν μίαν ἐξεδικάσθη ἡ ὑπόθεσις, ἡ ὁποία συνεκίνησε τὸ πανελλήνιον, ἀλλὰ καὶ ἐπλήρωσε δυσσομίας τὴν κοινωνίαν μας, ἡ βδελυρὰ ὑπόθεσις τῆς σωματομπορίας. Εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἐδικάζοντο οἱ κατηγορούμενοι οἱ παρασύραντες τὴν γυναῖκα εἰς τὸν βούρκο τῆς ἀκολασίας, καὶ ἐμπορευόμενοι αὐτὴν ὡς κόπρον διὰ τὰ σαπρόφυτα τῶν ποταπῶν ἡδονῶν τῆς συμῆς.

Εἰς τὴν ἄλλην αἰθούσαν ἐδικάσθη μία ἄλλη ὑπόθεσις, ἡ ὁποία ἐνθουσίασε καὶ ἐνθουσιάζει τὸν Ἕλληνα λαόν. Κατηγοροῦμενοι εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν ἦσαν ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἀγρουστίνος Καντιώτης καὶ ὁ ἐκλεκτὸς συνεργάτης του, διότι ἠγωνίσθησαν καὶ ἀγωνίζονται νὰ προλάβουν τὴν ἡθικὴν καὶ κοινωνικὴν ἐξαθλίωσιν τῆς Ἑλληνίδος, ἡ ὁποία πραγματοποιεῖται διὰ τῶν αἰσχυρῶν καὶ ἀνηθίων καλλιτεσιῶν.

Περίεργος Σύμπτωσις. Ἐἶχαν ἄρα οἱ δικάσταί τῆς Ἀσπύρας ὑποθέσεως ὑπ' ὅσων τῶν τὴν σύμπτωσιν αὐτὴν;

Καὶ ἐφ' ὅσον ὁ λόγος περὶ τῆς Δίκης τοῦ Πατρὸς Ἀγρουστίνου γράφομεν τὰ ἐξῆς. Μᾶς συνεκίνησαν ἡ παρουσία Μαγνύρων ὑπερσώπιας 4 ἀρχιερέων τῆς «Ἀυτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας». Τὸ γεγονός εἶναι παρήγορον ἔπι τέλους ἀρχίζουν νὰ ἐνδιαφέρωνται καὶ δι' ἄλλας ὑποθέσεις, σοβαρὰς φύσεως, ἐκτὸς τῶν οἰκοπέδων καὶ τοῦ γάμου.

Παρ' ὅλον δὲ ὅτι μᾶς δίδωκεν ἀπηνῶς οἱ «χειρισταὶ ἐρεῶν» ἐν τούτοις ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἡθικὴν, μᾶς ἐπιβάλλουν νὰ ἐμφεράσωμεν τὸν ἐνθουσιασμόν μας καὶ τὰ εὐσεβῆ συγκαρτήρια πρὸς τοὺς «Ἀρχιερεῖς» αὐτοὺς.

Θεμιστοκλῆς Τσάτσος

Εἰς τὴν αἰθούσαν «Παρασπός» ὁμίλησεν ἐνῶπιον πυνυτοῦ ἀκροατηρίου ὁ ἀξιότιμος κ. Θ. Τσάτσος. Ἡ κεντρικὴ ἰδέα τοῦ ὁμιλητοῦ ὑπῆρξεν ἡ ἐξῆς: Πρέπει οἱ ἐκτερόδοχοι Ἕλληνες (ἐν προκειμένῳ οἱ Ἕλληνες Καθολικοὶ) νὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἰδρῶν νουὸς ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ οἰκείου Ὁρθοδόξου Μητροπολίτου. Διότι τοῦτο ἀπαρτεῖ ἡ Ἐλευθερία τῆς ὁρθοσκηνῆς Συνειδήσεως. Καὶ αὐτὴ μὲν καθ' ἑαυτὴν ἡ ἀπομὴς τοῦ ὁμιλητοῦ εἶναι ἀρετὴ ὁ ὁμιλητὴς ὅμως δὲν πιστεύει εἰς τὸ κοινωνικὸν ἀξίωμα τῆς διμιλίας του, διότι ἀνέχεται καὶ ἴσως συνήργησε διὰ τὸ σφράγμα καὶ τὴν ἐνθεμελίωσιν τῶν Ἑλλήνων Χριστιανῶν τῶν Παλαισημερολογιτῶν. Πῶς λοιπὸν προκειμένου περὶ Παλαισημερολογιτῶν φρονεῖ ἄλλα, καὶ περὶ Καθολικῶν ἄλλα; Αἱ ἀρχαὶ καὶ οἱ νόμοι πρέπει νὰ ἐφαρμόζωνται ἀδιακρίτως πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις!

Μήπως ἄλλοι παράγοντες κατηθύναν τὰς σκέψεις τοῦ ὁμιλητοῦ; ἢ μήπως τελευταίως ἐγένετο προοδευτικώτερος καὶ συνταγματικώτερος!

ΑΓΑΘΟΕΡΓΟΣ ΔΡΑΣΙΣ

Ἡ Ἑνωσις Κυριῶν «Εὐποιῶ» τῆς Ἑνορίας τοῦ ἐν Πειραιεὶ ἡμετέρου Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, παρ' ὅλον ὅτι οὗτος ἀπὸ πολλοῦ εὐφίσκεται κεκλεισμένος συνεπεία τῶν καθ' ἡμῶν διωκτικῶν μέτρων τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας, διένειμε κατὰ τὰς παρελθούσας ἀγίας ἡμέρας, διὰ τοῦ ἐφημερίου αὐτοῦ πανοσιολ. Ἀρχιμανδρ. κ. Γερμανοῦ καὶ τῶν κυριῶν Εὐαγ. Κουβελᾶ, Α. Ρούσου, Ζ. Ζαχαροπούλου, Μ. Ἀφεντάκη καὶ Α. Κανακίδου εἰς διαφόρους ἀπόρους καὶ ἀσθενεῖς περὶ τὰς χιλίας δραχμάς.

Ἀς ἔχωσι τὴν εὐλογίαν τοῦ Κυρίου.

Ἡ ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΣΙΛΙΚΑ

Ἡ σκέψις μας εὐρίσκεται πάντοτε πλησίον τῶν Παραρτημάτων διότι εἶναι τὰ ἀκράτα φυλάκια τοῦ Μετώπου τῆς Ὁρθοδοξίας. Οἱ ἀδελφοὶ τῶν Παραρτημάτων διατηροῦν ζωηρότεραν τὴν φλόγα τοῦ ἱεροῦ ζήλου, ἀγνώτερον τὸν θησαυρὸν τῆς παραδόσεως, ὑψηλότερον τὸ φρόνημα τῆς Μάχης.

Ἐνα ἀπὸ τὰ μαχητικώτερα Παραρτήματα τῆς ὁραίας καὶ ἐνδόξου Μακεδονίας μας εἶναι καὶ τὸ τῶν Βασιλικῶν Θεσσαλονίκης.

Μία σεμνὴ τελετὴ μᾶς ἔδωσε τὴν ἀφορμὴν νὰ ἐνθυμηθῶμεν τὸ Παράρτημα αὐτό, τὸ ὁποῖον, ὅπως καὶ τὰ ἄλλα, ἀποτελοῦν πάντοτε ἀντικείμενον ἱερᾶς καὶ φιλαδέλφου ἀγάπης.

Εἰς τὰς 28 Νοεμβρίου π. ἔ. ἐτελέσθη σεμνὸν καίκατανυκτικὸν μνημόσυνον εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τοῦ Παραρτήματος, ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καὶ αἰωνίου ἀναπαύσεως τοῦ ἀειμνήστου Ποιμενάρχου ἡμῶν Κυροῦ Χρυσοστόμου.

Ἐξ ὧν τῶν χωρίων καὶ τῶν πλησιεστέρων Παραρτημάτων τῆς περιοχῆς προσέτρεξαν πολυάριθμοι ἀδελφοί, τιμῶντες καὶ σεβόμενοι τὴν μνήμην τοῦ Ποιμενάρχου μας. Εἰς ὧν τὰ βλέμματα διεκρίνετο ἡ βαθυτάτη ὁδὺν διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ Σεπτοῦ καὶ λατρευτοῦ Ἡγέτου, ἀλλὰ καὶ ἡ ζωσα ἐλπίς διὰ τὴν πρόδον τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγώνος.

Τὸ Μνημόσυνον ἐτελέσθη εἰς τὸν περικαλέστατον ναὸν τοῦ Παραρτήματος μερίμνη τοῦ Δ. Σ. τοῦ Παραρτήματος ὑπὸ τὸν Πρόεδρον κ. Χρήστον Τσάμην ὑπὸ τοῦ αἰδεσιμωτάτου ἱερέως κ. Νικολάου Τσιρέλα ὁ ἐκλεκτὸς καὶ ἀγαπητὸς εἰς ὅλους μας ἀδελφός κ. Στέργιος Παπαγιαννούλης, ὁ πολλάκις συνοδεύσας τὸν ἀειμνήστον Ἡγέτην μας εἰς τὰς ἀνὰ τὴν Μακεδονίαν περιοδείας Του, ἐξεφώνησε τὸν ἐπιμνημόσιον λόγον, συγκινήσας βαθύτατα τοὺς παρισταμένους. Οὗτος μεταξὺ ἄλλων εἶπε καὶ τὰ ἐξῆς: «Τί θὰ ἠμποροῦσεν ἄραγε νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν εἰς τὰς σκηνὰς τῶν Ἀγίων εὐρισκομένην ψυχὴν Σου; Ὡ εἶναι ἀδύνατον» καὶ τὸ μόνον δυνατόν τοῦτο: Κλίνοντες τὰ γόνατα ἐνώπιον τῆς ἀγίας Σου μνήμης ὑποσχόμεθα, ὅτι θὰ τηρήσωμεν ἀγάπην καὶ ὑπακοὴν εἰς τοὺς διευθύνοντας τὸ ἔργον Σου καὶ θὰ συνεχίσωμεν, ἔστω καὶ ὀρφανισθέντες, τὸν τίμιον ἱερὸν ἀγῶνα τῆς ὀρθοδοξίας ἀμίαντον καὶ ἀπαρασάλευτον, πιστοὶ εἰς τοὺς κανόνας ὅπως Σὺ μὲ τὰ ἔργα καὶ τὰ παραδειγματὰ Σου μᾶς ἐδίδαξες.

Τὸ μνημόσυνον αὐτὸ ἀπέδειξε πόσον ἐντόμως τὸ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα μέτωπον ζῇ τὸν παλμὸν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐκφρασιμα...

Ἡ καθιερωθεῖσα εἰς κοσμικὰς συγκυρώσεις τῆς ῥῆσις ἐνὸς λεπτοῦ σιγῇ εἶναι ἔκτη πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀκριβείας καὶ τοὺς νόμους αὐτῆς. Θὰ ἐπανέλθωμεν ἐκτενέστερον εἰς τὸ ἐπόμενον.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ
ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ὁδὸς Νίκης 33

Τηλ. 26.752

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8—21 Ἰανουαρίου 1956

Ἡ ρόση λησεις

Ἀγαπητὲ ἐν Χριστῷ ἀδελφὲ,

Παρακαλεῖσθε ὅπως παρευρεθῆτε, ὡς μέλος τῆς Πανελληνίου Θρησκευτικῆς καὶ Ἐθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας, εἰς τὴν Τακτικὴν Γενικὴν Συνέλευσιν τὴν 23ην Ἰανουαρίου π. ἡ. ἢ 5ην Φεβρουαρίου, (ν. ἡ.) ἐ.ἔ. Ἡ ἐν ἐλλείψει ἀπαρτίας τὴν 12ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ περὶ ὥραν 9 1)2 π. μ. εἰς τὴν αἰθούσαν «Τρικούπη» ὁδὸς Τζώρτζ ἀριθ. 5 (Πλατεῖα Κάνιγγος).

ΘΕΜΑΤΑ

- 1ον) Λογοδοσία πεπραγμένων διοικητικοῦ Συμβουλίου.
- 2ον) Κατάθεσις ἀπολογισμοῦ διαχειρίσεως οἰκονομικοῦ ἔτους 1955—56.
- 3ον) Κατάθεσις προϋπολογισμοῦ χρήσεως οἰκονομικοῦ ἔτους 1956—57.
- 4ον) Ἐκλογὴ τριμελοῦς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς, ὡς καὶ ἐτέρων τριῶν ἀναπληρωματικῶν τοιούτων.

Διατελοῦμεν μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης

Ἐντολῇ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου,

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Δ. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Γ. ΤΖΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ

Ὀλίγα εἰσέτι τεμάχια ἡμεροδαικτῶν τοίχου καὶ τσέπης 1956 παρέμειναν. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἄς σπεύσωσιν ἵνα προμηθευθῶσι πρὸ τῆς ἐξαντλήσεως αὐτῶν.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῶν Γ.Ο.Χ.

Λαχειοπώλαι

Κοίτις τῶν «Χριστιανικῶν Ἐνώσεων» τοῦ Πατρὸς Ἀγγέλου Νηοιώτου, κυκλοφοροῦν ἔξωθεν τῶν διαφόρων Ναῶν τὰς Κυριακὰς κατὰ τὴν ὥραν τῆς Θείας Λειτουργίας, καὶ πωλοῦν λαχεῖα διὰ τὴν ἀνέγερσιν Ἱ. δρώματος.

Ἐρωτῶμεν τὸν πατέρα Ἀγγέλου Ἐπιτρέπεται τοῖσι τέκνις, θρησκονόμειναι, εἰς τὴν ἀμὴν τῆς ἡλικίας των, νὰ χάνουν τὴν λειτουργίαν καὶ νὰ περιφέρονται ὡς λαχειοπώλαι εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πρωτευούσης καὶ τῶν συνοικιῶν;

Νικόλαος Δεσίπρης

Μετέπειτα εἰς Κόρινθον κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας ὁ ἀδελφὸς Νικόλαος Δεσίπρης, γνωστὸς ἀγώνιστής. Εὐχόμεθα ὁ Κύριος νὰ τὸν ἀναπαύσῃ, ἐνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται.

Ἐκτενήκοντα ἔτη ἐπωφελοῦς δράσεως

Τὸ Ἰδρυμα «Τρεῖς Ἱεράρχαι», τὸ ὁποῖον πάντοτε συνηγόρησεν ὑπὲρ ἡμῶν καὶ κατεδίκασε τοὺς καθ' ἡμῶν διωγμοὺς ἐώρασε τὰ 50 του χρόνια. Συγγαλλομεν τὸν σεβαστὸν πατέρα κ. Π. Βαρυμποσιτώνη καὶ τὸ Ἰδρυμα «Τρεῖς Ἱεράρχαι» εἰς τὰς αἰθούσας τῶν ὁποίων ἀντήχησαν ἡδύποτε αἱ φωναὶ τῶν Ἀχαιοτέρων μας Χριστοστόμου Φλωρίνης καὶ Γερμανοῦ Βαρυκοπούλου.

Ἀπὸ τὴν δράσιν τῶν Με- λῶν Παναγίας Ὁδηγητρίας

Μὲ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ὑπὸ τὰς εὐλογίας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς ἡ φιланθρωπικὴ Ἀδελφότης «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» συνεχίζει τὴν ἀξίει-
παινον καὶ ὑπέροχον δράσιν της. Οὕτω κυρίαὶ καὶ δε-
σποινίδες ἐπισυνέφθησαν τοὺς ἀσθενεῖς τοῦ Σανατο-
ρίου «Σωτηρία» καὶ διεμοίρασαν πλούσια δέματα. Εἰς
τὰ μικρὰ δὲ παῖδιὰ προσέφεραν γλυκύσματα καὶ παρα-
μέλλες, τὰ ὁποῖα προσέφερε κυρία τῆς Ἀδελφότητος
εἰς μνήμην τοῦ ἀειμνήστου Ποιμενάρχου μας. Ἐπίσης
ἐπισυνέφθησαν καὶ τοὺς ἀσθενεῖς τοῦ Ἀρρομονιᾶτειοῦ
Ἰδρυματος, παραμυθίσασαι αὐτοὺς. Συνεχίζει ἡ Ἀδελφότης
τὴν λειτουργίαν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, εἰς τὰ
ὁποῖα ἐτέλεσε καὶ ὠραίας τελετὰς διὰ τὰ Χριστογέννητα.
Ἰδιαίτερον ἀξίαν ἔχει ἡ ἀποστολὴ ρουχιμοῦ εἰς
τοὺς σεισμοπαθεῖς καὶ πλημμυροπαθεῖς ἀδελφοὺς τοῦ
Βόλου Παραθέτου τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ἀγαθοεργοῦ
Ἀδελφότητος Βόλου «Γερὸς Πολύκαρπος», διὰ τὰ
ἐκτιμηθῇ ἡ ὠραία αὐτὴ χειρονομία:

ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ

«Ο ΙΕΡΟΣ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ»

Ἐδρεύουσα ἐν Βόλῳ

Σωματεῖον Ἀνεγνωρισμένων

Ἐν Βόλῳ τῇ 27 Δεβρίου 1955

Πρὸς τὴν Φιλόπτωχον Ἀδελφότητα

«Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια»

Εἰς Ἀθήνας

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Πληροφοροῦμεν Ὑμᾶς δι' ἐγκαίρως ἐλάβομεν δύο
σάκκους πλήρεις ἐνδυμάτων μεταχειρισμένων, καὶ ὑπο-
δημάτων τοιούτων, διαφόρου κατασκευῆς καὶ χρήσεως,
πρὸς διανομὴν εἰς τοὺς σεισμοπαθεῖς καὶ πλημμυρο-
παθεῖς ἀδελφοὺς τῆς πόλεώς μας.

Ἡ διανομὴ ἐγένετο, προτιμηθέντων τῶν ἀπορω-
τέρων. Διαβιβάζομεν δὲ μετὰ τῶν ἡμετέρων εὐχαρι-
στιῶν καὶ τὰς θερμὰς ταισῶν τῶν ἐλεηθέντων ἀδελ-
φῶν, συνευχόμενοι ὅπως ὁ ὑπὲρ ἡμῶν Πτωχεύσας καὶ
Νηπιᾶσας Σαρκοφόρος Θεός, ἀνταμείψῃ πλουσίως
τὴν ἀγαθοεργίαν Σας καὶ ἐν τῷ νῦν καὶ ἐν τῷ μέ-
λλοντι αἰῶνι.

Διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης ἀδελφικῆς

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Δ. Παυλῆς

Νέστορ

Ἐν τέλει σημειοῦμεν, ὅπως οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀ-
ποστείλωσιν εἰς τὴν Δ)σιν τῆς Ἀδελφότητος «Παναγία
ἡ Ὁδηγήτρια» (Νίκης 33) δι' τι προαιροῦνται διὰ τὴν
ἀποστολὴν καὶ δευτέρας ἀποστολῆς. Καὶ εὐχόμεθα ὅ-
πως, ὁ Κύριος ἐνισχύῃ τὰς εὐγενεῖς προσπάθειάς τῆς
ἐδρευούσης καὶ φιλανθρωπικῆς αὐτῆς κινήσεως.

Ἐκρίσεις καὶ ἔποχα

Διερχόμεθα ἐποχὰς κρισίμων. Ἀπὸ πολιτικῆς
ἀπόψεως ρεύματα, ἀντίχριστα συγκροτοῦνται καὶ ἀπει-
λοῦν νὰ παρὰσθρουν τὸν κόσμον μας. Ἀπὸ ἐκκλησια-
στικῆς ἀπόψεως αἰρέσεις, σχίσματα, διχοστασίαι μα-
ραίνονται τὸν ἔθλον τῶν πιστῶν. Εἰς τὰς κρισίμους αὐ-
τὰς περιστάσεις ὁμοῦται ὡς Φάρος, ὡς σπῆν, ὡς ὄχυν-
ρον ἀποδότητον, ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἀ-
γῶτος. Αὕτη, καὶ μόνον αὕτη, ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ
διατάσῃ, νὰ κατευθύνῃ, νὰ διδῇ ἐντολὰς. Καὶ ὁ κό-
σμος μας ἔχει ὑποχρέωσιν αὐτοὺς μόνον νὰ σέβεται
καὶ νὰ ὑπακούῃ καὶ οὐδένα ἄλλον.